

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbske njeđělske łopjeno

W Budyschinje

22. meje 1932

Bautzen

Čswjata Trojiza.

51. Psalm.

W Křesťu je nam wšehomóznj Bóh poľne žwětko žwojeho bryca a bójskeje hnady a mudrosće spožčik. W starym sakonju, to ma rěčacž w čažach do Křesťu na tajkim žwětle pobrachowasche. To na přikład na wojowanju dla woporow spóšawamy. Křesť je wopornj sběhny, woprowaschi žo žam na drjewje. Profetojo žu žo podarmo prózowali, hdyž čyžu Bože žlužby bjes škótnych woporow sarjadowacž. Wokřebje Hošea běsche přehcziwnik woporow. Tak je tež kral Dawit, kaž žo žda, tempłowemu spěwnemu mištrej spěw přehpodať, a to naš 51. psalm, so by Boži lud w templu čyštu a woprowdžitu Božu žlužbu žwjećicž mohł a wjedžal w nutrej modlitwje: „Tebi njelubja žo wopornj, ja bych je čzi dať; a žapalne wopornj žo tebi njepodobaju. Wopornj, Bohu spodobne, žu tichny duch; tichnu a rostamane wutrobu njebudžesč ty, Božo, žazpicž.“ Hacz je žo tajka modlitwa w templu wjele žaspěwala? Najšterje niz, a hdyž ju žanježechu, žu na kónzu, žyle přehcziwo jejnemu duchej, žažo wopornj ža prawe wukhwali. Hdyž Jerusalemske murje natarjene budža, potom, tak na kónzu čzitamj, budža žo wopornj prawdošče Bohu spodobacž, žapalne a žyle wopornj, budža woľny na woľtarju woprowacž. Hacz žu murje abo niz, to tola ža wopornj ničžo na žebi mječž njemóže! Wopornj žu wopacžne, pohaniške, hacž žu murje abo niz.

W 51. psalmje žu modleške žłowa, kotrejž tajki wopor Bohu spodobne, wopor tichneje wutroby, wosnamjenja: „Stwoř we mni, Božo, čyštu wutrobu a daj mi noweho wěšeho ducha. Njesacžikž mje wot žwojeho woblicžja a njewsmi žwojeho žwjateho Ducha wote mnje. Troštwuj mje žažo se žwojej pomozu, a hotowj Duch ždžerž mje!“

To je žamžny Duch kaž pola Dawitowego žyna Salomo-

na, kiž Boha niz wo doľhe žiwjenje, ale wo mudru wutrobu prošehsche. Ale to njeje žana žadna myšl w tamnych čažach, ně, žwjate pižmo je tež w Starym Sakonju teho poľne, so žo wo wutrobje rěčzi, najbóle pola žioba, w psalmach a w knižach mudrosće. Tuž tola, woporow a druhich wězow dla, nježměny Starj Sakon žacžiknyčž, kaž to někotři čžedža.

Ščtož je wulke a žwjate, to ma móž a wěžnosć. Tak je ščesćžianška wožada žebi najwažnišchu próstwu přehi žwjećženju Křesťužoweje wječzerje niz wot Křesťuž, tež niz wot jeho ewangelištow abo žapostolow wšala, ale š Davitowego psalma! Tak nam jažnje přehed woczi štupi, so Křesťuž hagle je dokonjať, ščtož jeho wótz Dawit nješamó přehewješč: modlitwu w duchu a prawdže, Božu žlužbu „bjes woporow“ a tola niz bjes woporow: tichne, rostamane wutroby žu Bohu spodobne wopornj.

Tajke Bóh njebudže žazpicž! Kať je mohła myšl nastacž, so Bóh tajke žazpiwa? Pražmy jažnje došč: Dolež je woľ drohe ščocžo, žibanje, hnucže wutroby pať žo po ščotach njewoblicžzi. Hacz nětko nawopať my pobožni našeho čžaža wjele prawa mamj, tajki wopor žyleho woľa žazpicž? My jón šawěšče žacžiknyemj. To pať je něščto hinajšche hacž žazpicž. Ščto w našich wožadach wopruje ža Křesťužowu žyrkej? Ščto žebi wulku ščtodu čžini, hdyž žo žyrkwinske dawki dawaja? To žo žara žwěrnj kemscheť na šakon powoľa, po kotrymž wulki bur žyrkwi ničžo dacž njetrjeba na 5 lět doľho! Tak hrože žyrkwi kónz, a nuša je ža žyrkej tajka wulka, so doľho wjažy njendže na tajke wašnje w najwjažy wožadach.

W Dawitowym čžažu běsche bolosne a čžežke, žyly woľ woprowacž. To je jeno bohacž mohł, a jeho wopor móžesche žo Bohu poľnje spodobacž, hdy by tež nutrna, pošutna wutroba w nim była, kotraž hřečha a hřečownych ščěhwkow dla hórje čžerpješche hacž woprowaneho ščocžecža dla.

To wišcho dyrbjachmy ſebi ſčerpliwje wuložowacz dacź, ſo bychmy doſcź jaſnje ſroſumili, ſchto to reka: Bóh roſkama-
nu, tyſchnu wutrobu njeſazpiwa. To ſu wulke hrěchi a ſkoſcze,
njech na ſjawne pſchińdu abo niź, te wutrobu ſamaja a tyſcha.
A runje wulki hrěchnik ma ſacžuwanje, ſo je ſaſtorcženj, ſaz-
pjenn, pola ludži, to ſo roſumi, ale tež pola Boža Knjeſa.
Wulki hrěch zyle ſbože ſniczi, mandželſtwo, dom, ſtrowoſcź,
měr, luboſcź. Człowjek je dele ſtajenn, zyle ſniženn. Kónz je
ſ nim a ſ jeho zplym ſbožom, njemóže ſpacź, njewěri, ſo je
hnada jemu pſchithilena.

Me tajteho Bóh njeſazpiwa. Tajki je Bóh! To wěmy
w Jeſuſu Chryſtuſu. A hdyž to wěmy, budže naſcha hroſa
pſched tajkim woporom doſcź wulka, ſo ſo hrěcha bojimy.
Pſchetož po wulkim hrěchu je tola ſemſte ſbože ſkažene. To
je pſchezo ſanicžaze, ſcžehwki wulkeje winy cžaſ žiwjenja wot-
poſuczicź! Bóh dyrbi czuſtu wutrobu a wěſteho ducha dacź, ſo
ſo temu móžemy ſminycź.

Na ſwójatu Trojizu.

Majeſtojcź, hlubokoſcź bójſtwa!

Hłóž: Knjeſa khwal duſcha atd.

Boža khwal ſ modlenjom, duſcha, toh' Trojenicžkeho!

Zórlo a ſtudžen' a reka je ſboža wón wſcheho!

Stworik wón cze —

Wumohl a wuſwjećik je;

Džakownje poſbėhuj jeho!

Kajka ſo hlubina wotewrja bójſtwa pſched nami!

Mudrojcź, móž, wědomoſcź Boža je džiwna nad nami!

S ponižnoſcžu —

Njech jeho pſchekraſnjenju

Stworjenja Bože wiſchė ſ nami!

Esudženja jeho ſo dopoſnacź njechodža ženje

Wuſlėdžicź pucže jeho potajne runje tať mjenje!

S pokornoſcžu —

Pſched jeho majeſtojcžu

Modl ſo tuž w jeho mjenje!

Schto je hdy Knjeſowu dopoſnať myſl a radu?

Schto je byť radžiczel jeho, ſchto ſaſkuzik hnadu?

Schto jemu dať —

Prjedy? Schto wunamať,

Kat mohł wuńcź hrěchnemu padu?

So je nať ſtworik a wumohl a wuſwobodžik ſ pada,

Wiſhitko je džiwna a bohata Knjeſowa hnada!

Bóh je wón naſch —

Rowoľať k ſbóžnoſcžu nať!

To jeho Boža je rada!

Wot njecho, pſches njecho, we nim je žiwjenje wiſhitko!

Jemu do wěcžnoſcže ſ modlenjom dajmy cžeſcź nětko!

Halleluja! —

Joh' cžeſcź njech roſpſchecžerja

Radoſtnje ſtworjenja wiſhitke!

Graduj ſo, — poſtaťuj, ſemja! Eso poklonjej zyla

Njebjekka ſbóžnych wiſchėch jandželow ſbožowna byľa!

Trojenicžki —

Bóh wiſchal ſo pſchekraſnja cži,

So by cžeſcź jeho ty byľa! —

Nuſowy wufas pſchecžiwu bjeſbóžnym.

Nuſowy wufas pſchecžiwu bjeſbóžnym, wo kotrymž w 20.
cžikle nadrobniſcheho woſjewichmy, nočže a nježmė bycź ſmė-
rowanje. My nježmėmy žadny mēnicź a myſlicź: My mamy
nětk nuſowy wufas, tuž ſo njetrjebamy ani wo bjeſbóžne hi-
banje wjazy ſtaracź ani ſo jeho bojecź. Ně, runje nawopať!
Tuton nuſowy wufas je woľanje do boja pſchecžiwu bjeſbóž-
noſcži, a to do najwótriſcheho! Pſchetož wono njeje tola tať,
ſo je bjeſbóžnoſcź ſe ſakaſanjom ſjednocženſtwow a organiza-
cijow pſchewinjena. Wono njeje tež tať, ſo je wojowanje
pſchecžiwu nej tať ložke kať pſched lėtom hiſchcže. Ně, ſtraſch-
niſche hacź wiſchė bjeſbóžne organizacije je duch bjeſbóžnoſcže!
A tuton je do kraja a luda ſacžahnyť a ſkutkuje dale. Pſche-
cžiwu njemu njepomba žana ſtatna kať a ſakať. Tu dyrbi
ſakrocžicź jaťo duch, duch ſchecžijanſkeje wěry, kotryž wojuje
ſ nutſkownymi, duchownymi mozami: Wěra a ſwěra, luboſcź
a horliwoſcź, to ſu ſ druhimi te mozy, kotrež dyrbja tu do bo-
ja. Dyrbja! Tež tu pola nať na wſach! Pſchetož džėlo roſ-
ſchėrjenja bjeſbóžneje myſle je ſo bjeſbóžnym tať derje ra-
džiko, ſo ſu tež naſche woľady a wſy nakſpane, hižo tať jara,
ſo to bjeſ wiſchėch nawoćžow widžicħ. A jenať ſtraſchne drje
je, ſo ſo tuta ſahuba ſnutſkownych ſchecžijanſkich mozow a
ſwonkownje widomnych ſchecžijanſkich pocžinkow jenať jemi
pola mlodžiny a pola dorocženych a ſtarých. Sdyž ſo praji
na jehym boku: „Stari tať cžinja, tať chzeja mlodži to hinať
cžinicź?“ a ſ tym tón wjetſchi poroť ſtarichich cžłowjekow trje-
chi, poľaže nam na druhim boku wulke ſtrachi to prajenje:
„Sdyž mlodžina njecha ſo ſaľožicź ſe ſwojim žiwjenjom na
nabožinu a wěru, kajki budže to potom jeje pſchichod a zyle-
ho luda pſchichod, hdyž wona tola je pſchichod zyleho luda!“

Koſhladuj ſo mjes ſtarymi a mlodymi ſa tajkimi, koſiž
kemichi njechodža a ſa tajkimi, koſiž porėdko khodža. Ty ſo
naſtróžicħ. To je ſadurwanje bjeſbóžneho ducha. Zyle wěſcže
nječžini kemichkhodjenje cžłowjeka hiſchcže ſchecžijana, ale
cžłowjek, kotryž poľadanie nima po ſhromadnych Božich ſkuz-
bach, tón njeje ſchecžijan w ſmyſli Biblije.

A tať je ſe ſpowjedžu a Božim wotkaſanjom? A tať ſe
modlitwu? A tať ſ ſchecžijanſkimi pocžinkami, tať luboſcže
k bližichemu? Antikhryst je pſchezo hižo wſchudžom tam byť,
hdžež Chryſtuſ bė. Me ſo jeho wliw a móž ſo nětkle tať wi-
domuje jemi tež na wſach, to je wobſwědczenje ſa to, ſo ſu
Antikhrystowi pomoznicy derje ſkutkowali, a je dopoľas ſa to,
ſo to nětkle wjazy jenož naſch nadawł njeje, pſchecžiwu orga-
nizaciji bjeſbóžneho hibanja wuſtupowacz, ale pſchedewſchėm
tež pſchecžiwu duchej bjeſbóžnoſcže, njech ſo jemi kať chze a
hdžež chze. A pſchi tym njeſapocžmy pola bližſcheho a ſuľoda,
ale w ſwojej wutrobje a we ſwojim domje!

A ſchtož do ſamžneho wojowanja ſkluſcha je to, ſo nětk
my wiſchudžom a ſtajnje wobſwědcžimy ſe ſłowom a ſe ſkut-
kom, ſo ſchecžijanſkeho ducha mamy a ſo ſmy hotowi, ſa nje-
ho a wo nim ſwědcžicź wiſchudžom a ſtajnje. To je ſdobom
dopoľas, ſo ſmy Eſwjatki ſwjećile.

Œaſonamaľany paradis.

(Potracžowanje.)

„Lube džėczi! Je nam tu tať kať bychmy w paradisu by-
li. Tohodla chžemy ſebi tež něſchto wo paradisu powjedacz.“

Stej dwaj paradisať! Tón jedyn je tón, do kotrehož je
Bóh tón Knjes, jako bė zply ſwět ſtworik, cžłowjeka ſadžik.
Cžłowjek bė tehdy tať mlody kať wy, haľle pſchi ſapocžatku ži-

wjenja, zyle kaž džeczo. Po zylej semi bě tutón paradisa se najkrašnějšim, šhtož bě Bóh tón Knjes stworił, a našej přenjej starskej běšhtaj tam jara derje žiwaj. Ani hloda, ani lacžnošće, ani horzoty ani symy njespóšnašhtaj. A, šhtož bě hišćeje wo wjele lěpše, njejnaješhtaj ani hněw ani hidu. W lubošći běchu žiwi hromadže cžlowjekaj a swějata. Žana bološć jeju njetyšeske; nješešhtaj so wo nicžo staracž; wonej džě běšhtaj počkuchnaj! Ale tu přichůdže jim šatan překi, kotryž jimaj tutu dobrotu njeopšcha. Wón sawjedže Žěwu, so bu njeopšchana, a wona sažo Hadama. Wobaj hrěšeshtaj, — a po wškej dobrocže bě!

Paradisowe šhtomy, kwětki, wodny běchu přehzo hišćeje wołoko njeju tak dobre a krašne, ale jeju to wjazny nješeske swješelicž, dokež w jeju wutrobje nješeske wjazny nješeske. A tež naš nješeske nicžo na šwěcže swješelicž, hdyž naš wutroba boli! Wonaj šapocžeshtaj so bojecž, šhto s nimaj budže, hdyž Bóh tón Knjes šhoni, šhtož štaj škucžikoj, jako jeho se šwojej njeopšchanošću šranishtaj. Šapocžeshtaj so přeh nim šhowacž; ale to nicžo njeopšchane. Dyrbeshtaj přeh Boha Knjesa šstupicž; dyrbeshtaj wuššeshecž šwoje šakudjenje. Ach, kaž je jimaj to bylo, jako na přehzo se šwojeho paradisa džeshtaj! Přehetož nihdy wjazny so tam wrócžicž nješeshtaj a nješeshtaj! Přeh šawrěnymi wrotami paradisa šeske traschazy jandžel s płomjenitym mjecžom! Tam nješeshtaj wjazny nuts! — Potajškim, tole bě tón přeni paradisa. Tón wošta, doniž jón wulke wodny lijeny, kotrej sa hrěchi cžlowjekow přichůdžechu, nješeshtaj. Potom njeje bylo žaneho paradisa na semi a tež žaneho na nej njeje hacž do dženska!

Ale my čitamy w Šwjatym Pišmje hišćeje druhu štwišnu. Jako Knjes Žesuf na ššišu wišeske, wišeske pódla njeho na druhim ššišu ššišnik, kotryž bě někoho šabik. Tutón ššišnik prošeske jeho pošornje: „Knježe špomni na mnje, hdyž do šwojeho škaleštwu přichůdžeshtaj.“ Šemu wotmołwi Šsyn Boži: „Dženska budžeshtaj ty so mnu w paradisu!“ Ššišnik njebe so hišćeje šshowało, a wobaj běšhtaj wumrěkoj, Šsyn Boži sa naše winy, ššišnik sa šwoje. Wonaj džeshtaj hromadže do tamneho paradisa, kotryž bě Bóh tón Knjes sažo stworił, a to sa šwojeho druhého Hadama, sa Knjesa Žesufa. Durje tutoho paradisa nještražuje žadny jandžel s płomjenitym mjecžom. Ně, wone šu wotewrjene. Knjes Žesuf Šhrisťuš šteji w nich, wuššeshtrewa ruzy a woła: „Pójče šem ke mni wšchitny, ... ja chzu Waš woššeswicž!“ — Ale džeczi! Šsnadž so Wam džiwne šda, so bushtaj našej přenjej starskej jeneho hrěcha dla s přenjeho paradisa wuhnataj a so tón ššišnik, zyle s hrěchami womasany, ššišeske do tutoho druhého ššiš. Tež ja šym šebi předy tak myšlik, ale dženska ja to ššišumju: Jako běšhtaj Hadam a Žewa šhrěšikoj, nješhtaj wonaj so ani šwojeho hrěcha kałoj ani jón wušnałoj ani šebi wotproškoj. Wonaj nješhtaj so škamaj šudžikoj. Hadam winowaske Žěwu, Žewa hada. Tuž tak dyrbeske jich Bóh šudžicž. Tón ššišnik na ššišu wušna, so bě šhrěšik a tutu bolosťnu ššišercž šakšuzik. Wón šakudži škam šebje. A nětk! Dokež bě Knjes Žesuf sa jeho hrěchi čerpił, mějeske wón tež prawo, je jemu wšchitke wodacž. A wón je jemu tež wšchitke woda. Wón bě Šsyna Božeho jenož prošnik, so by so na to dopomnik, kaž štaj wobaj na ššišu hromadže w čwilach mrěkoj, a Knjes Žesuf wša jeho šobu do šwojeho druhého paradisa, kotryž je tak krašny, so šapocžeshtaj Pawoł, jako bě ššišnik tróšku do njeho pošladacž, wo nim praji, so je tam, „šhtož žane woło njeje widžiko a žane wucho njeje ššišało a do žaneje cžlowšeske wutrobje njeje přichůdžek, šhtož Bóh je ššišotował tym, kotřiž jeho lubuja.“

Tak, moje drohe džeczi! Šdyž tež Wn chžecže do tutoho paradisa, do kotrehož je tutón ššišnik s ššiša předy naš ššiš, ššišnik, dyrbicže hižo tu w nim žiwi byč. Ššišeske, šhto Šswjate Pišmo praji: „Šhaj, ja šteju přeh durjemi a ššišam. Ššišo šhto mój ššiš budže ššišeshecž a durje wotewri, k tomu ja ššišu a budu s nim wšeshecž a wón so mnu!“ Jako ja jeho ššišanje wuššeshtaj, wotewrič ja a pošchecž jeho nuts. A wón přichůdže woprawdže! Wón pošchecž na wšcho, čžehož so škam wobššišowach, a kaž so škam šudžach. A wón mje potom njeje šudžik! Ně, wón mi woda. Wot tehdy ššiš mój hromadže! A tak so ja mnje tutón paradisa ššišina w mojej ššiš; přehetož wón so ššišina w mojej ššiš wutrobje. Tak budže to tež s Wami wššišemi, hdyž k njemu přichůdžecže, hdyž jemu wotewrič!“

„Martiš džědo! Ja šym to hižo čžinił!“ da so ššiš nje ššiš hajnik ššišeshecž. „Ja tež!“ rjekny ššiša ššišeni Šofija.

„A ja chzu to tež čžinicž!“ wušnachu s jnym ššišom Ššišolezy a Ššišelnez čžeta.

Knjes wučer — tón wobjima džěda nicžo njeprajo a ššišny so do lěka. (Ššišowanje.)

Šswjaty Wótzenašch.

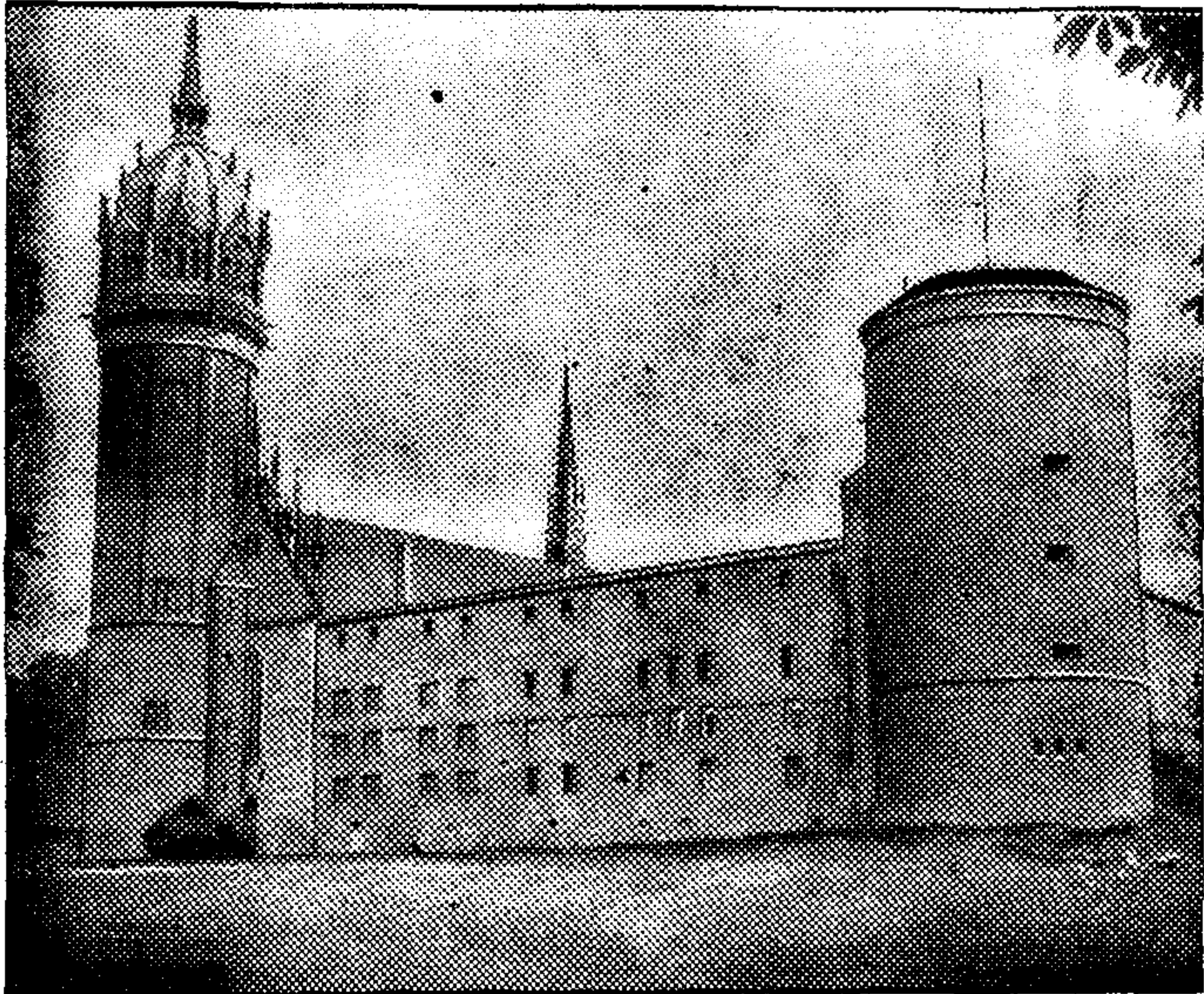
Wótze naš přeh Šhrisťa jeno —
Ššišny naš — ššiš modlicž so;
Ššišesene budž tvoje mjeno,
A nam přichůdž tvoje ššišewo.
Kaž so ššiša tvoja wola
W nješju, ššiš so na semi
Tvoja miššesč ššiš, so rola
Wššišny ššiš nam wobradži.
Naške winy wššiš nam woda
Kaž my ššišim wuššišam;
Ššiš twój tróšht nam hnadnje dodaj,
Njedaj ššišowanju k nam.
Ššišnje nješšiš wššiš teho:
Wuššiš naš wot wššišeho ššišo.
S ššišewom nješšiš tvoja je
Wóž a čžesč do wěčnošće! Ššišeni.

Šyrfej a ššiš.

Š Brusfej. Ššiša ššišeske ššišneje rady je ššiššiša namjet ššišada, kotryž ššiš wótrishe ššišesene přehesčiwu nješšišewošćiči žada. Wón na to poššišuje, so měli na přeh. poššišajške wuššišeske na wššišach a w městach nowe a drobniške wuššiš dostacž, kaž a hdy maja ššišesčiwu ššišewošćiči. — Šo je tuta wěž něšhto jara nušne, wě ššišny, kiž ma woczi widžecž a wuššiš ššišeshecž a kiž nimo toho wě, so je nješšišewošćiči była přehzo ššišewošćiči ludow, kotrej běchu duzy do ššišubny a ššišenja.

Ššišewošćiči. Šdyž ššiš pižali, so nušowy wuššiš přehesčiwu ššišewošćiči naš njeje wuššišewošćiči wot ššišewošćiči, so ššiš šobu a dale wójumy přehesčiwu nješšišewošćiči a to se wššišej ššišewošćiči a ššišewošćiči, dyršimy tež pižacž, so ššiš my wššišitny tež ššišewošćiči wuššišewošćiči na to ššišewošćiči, na ššišewošćiči a wójowacž ššišewošćiči — „Ššišewošćiči“. Tutón ššišewošćiči nješšišewošćiči do ššišewošćiči ššišewošćiči. Woni maja a chžej něšajku nabožinu a wěru. Šo pak tuta nicžo čžinicž nima s našej na ššišewošćiči ššišewošćiči wěru, ššišewošćiči s teho, so so „Ššišewošćiči“ prošuje, něššišewošćiči wot ššišewošćiči. Wón poššišewošćiči našewošćiči.

mu Sbožnikej wojuje, dže jeho w našim ludu moricž. Jeho organizacija njeje sakasana a jeho šobustawy džekaja po zym kraju, tež na wšach našeje Lužicy. Jich samer je nowa němštopóhanška wěra. — Smy tu ras dróbnišcho wo tym piškali. — Tu rěka žo pšched nimi na kedžbu bradž. Woni žo tola, hdyž general Ludendorff a mandželška žobu wjednistwo maja, na prawu stronu licža; to je i pšchicžinu, so tež jich nabožinu ja strašchnu a šchlódnu nimamy. Ale runje tohodla je pola nich šnadž wjazny stracha ja někotrehožkuli šchescžijana hačž pola „bjesbožneho hibanja“, kotrež tola i komunističkim hibanjom swižuje. — „Tannenbergbund“ je sjednocženstwo, kotrež pšhecžiwu našeje wěrje do Jesom Khrysta a pšhecžiwu jeho žyrtwi na semi wojuje. S tym je wišcho prajene, tež, so my mamy žo pšhecžiwu njemu šchitacž a so mamy pšhecžiwu njemu wojowacž.

Jubilejny šješd ewangelškeho žyrtwinstkeho šwjastka. Wot 25. do 27. meje šendže žo šwjast we Wittenbergškej hrodowškej žyrtwi a žwjecži žwoje 10lětne wobštacže.

D. Dr. Kapler, prezident němškeho ewangelškeho žyrtwinstkeho wobšterka, kiž je wukonjazny organ šwjastka. Šwjast wo pšchija 28 krajnych žyrtwjom Němškeje.

Wšchelate i bliska a daloka.

Sswjatti žu nimo, dženska je dožwjecžamy. Mjenujemy tola tutón žwjedžen Sswjateje Trojizy tež „Młode Sswjatti.“ Tak rjane Sswjatti kaž lětka, — to je powšchitkowne prajenje, — nješmny ja dožho wjazny měli! Jedyn dženi pšhecžo rjeišchi hačž druhi! A to bě tež žyle widomnje. Šsadowe šchtomny, wožebje jablucžiny, rostčžechu přeni dženi a w no-

žy po tym bóle a bóle a druhi dženi Sswjattow žo nam we čžim krašniškej pšche šjewi. Róždy žo radowasche. Něchtón by pač žo hišcže bóle radowak, by-li žo tež žwjattowneho dešcžka našcho: ratar a šahrodnik. Šsawy a šadženki tradaja po dešcžcu, a štare žłowo hižo praji, so žwjattowny dešcž pšchihotuje tucžne hody. — Ale Sswjatti tu njeběchu ani rjaneho wjedra, ani dešcžka dla! Šsmě žo nětk po Sswjattach prajicž, so žu žwój najwjetšchi a najšwjecžišchi nadawš dopjelniše a mohše a žměše dopjelnicž? A tutón je: so wěcžne žłonzu njebešte šesthadža, haj šworjewa a rostčwětli čžłowjekow šnutškwonje a i tym tež šwontownje: Sswjaty Duch. A šažo: so dešcžit i njebešteje wěcžnosčže žo naidže na čžłowjestwa, do čžłowjekow a wošchewi dušche a wutroby a je šplódnii i nowymi mozami žiwjenja. Pšchetož po wobojim, po tutym dešcžcu a wošchewjenju a po tutym žłonzu a rostčwětlenju tradaja čžłowjekojo, abo hdyž njetradaja, abo praji, so njetradaja, je tola wobojeto, šchtož čžłowjekam nanaibóle pobrachuje, šchtož čžini, so je jich nuša, šnutškwonna, a i tym tež šwontowna, tak wulka. — Bóh tón Knjes džyl dacž, so žměli my nětk po Sswjattach tež wo tutym šnutškwonym žwjecženju a nashonjenju Sswjattow prajicž, so žu žohnowane a tohodla rjane a krašne byle. Šačž to žu, žo nětk po Sswjattach połaže pola jenotliwyh kaž powšchitkownje nje-dželški a wišchědny dženi. — Něšchto wo tajkim wěrnym žwjattownym žiwjenju a hibanju móžesche kóždy žobu šačžucž, kiž Sswjattownicžku popoždny tu škladnosčž wuži, pšchi radiju pošluchacž na to, šchtož i Kassela šcželešche. Tam běchu žo šesšli ewangelšny młodži hólzy, kotřiž žo po žylej Němškej hromadža pod šchorhoju duboweho šchizja. To bě to duchowne hibanje a wotucženje, kotrež žo dnybi pšchedobycž do žyleho luda, do młodžiny pšchedewšchěm, so by ludej a krajej nastalo nowe šbožowne žiwjenje, w kotrymž ma kóždy čžłowjek to ja najwážnišche, so žmě a móže Bohu žlužicž i čželom a i dušchu, i wutrobu, i ertom, i ruku, se wišchěm. Šdyž žu pupki tutoho noweho žiwjenja tute Sswjatti rostčžěke tak rjenje kaž na šadowny šchtomach pupki rostčžechu, potom budže to po tutyč Sswjattach w ludu a kraju rjeišcho a rjeišcho!

Radio. Šsredžnoněmški šcželat — Lipsk-Drježdžany — rosnježe 28. meje šajimazu žwjatocžnosčž. „Der deutsche Evangelische Kirchenbund“ žwjecži dženi žwojeho 10-lětneho wobštacža a wuhotuje pšchi tym 28. meje žwjatocžnosčž na bitwišcžcu pola Vützena, na kotrymž pšched 300 lětami, 6. novembra, šchwediški kral Gustav Adolf w dobyčžerškej bitwje pšhecžiwu katolškim šhěžorškim wójškam krawnu žmjerčž namaka, a na kotrymž žo pšched 100 lětami šažoji Gustav Adolfowe Towarštwo. Šhodžina njeje nam hišcže šnata. Tuž hladaž kóždy do nowinow abo do žwojeho programma, so njeby tutu wožebitu wěž škomdžik. A žyle wěcžje namaka tón, kiž žam radio nima, pola toho abo tamneho pšhecžela a žužoda škladnosčž, žobu žlyšchecž móž.

S Dubiškič stron. Pšchichodnu njedzelu po Sswjatej Trojizy je w Šewaldže dwójny žwjedžen. Mištonške towarštwo ja Dubiški woštrjež žwjecži tam žwój tulětny žwjedžen. Ewangelška mužška młodžina je i nim šjednocžila žwój woštrježny šješd. Šošcžo młodži a štari, i bliska a šdala budža tam witani. Šłowna žwjedženška Boža žlužba je w 3 hodžinach.

Šištowanje: B. w Š. ja 1. po Tr. — R. w W. ja 2. po Sswjatej Trojizy.

Šamotwity redaktor šaraj Wyracž w Šošacžizach. — Ščišcž a naklad Ššmoleržej knižicžišcžeršne a knižarnje, šap. Dr. i wošm. ruš. w Budyščinje. Wuhadža kóždu šobotu a pšacži šchtwórcžlětnje 108 šjenještow.